

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **V. W.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Praha 98, Mansfeldova 792/3, P. O. Box 41, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2003 č. j. 330 928 051/B, o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2004 č. j. 10 Ca 178/2003 – 43,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2004 č. j. 10 Ca 178/2003 – 43 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná (dále jen stěžovatelka) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 29. 7. 2003 a věc jí vrácena k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že „žalobci přísluší odškodnění (podle zákona č. 261/2001 Sb.) jako morální a hmotná satisfakce za újmu způsobenou minulým státním režimem v souvislosti s vězněním za skutek, pro který byl obžaloby zproštěn“. Zároveň bylo stěžovatelce uloženo uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3225 Kč. Soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2003 zamítla stěžovatelka žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen „zákon č. 261/2001 Sb.“) zdůvodněnou vězňením z politických důvodů v době od 1. 11. 1953 do 9. 5. 1955. Své rozhodnutí stěžovatelka odůvodnila tím, že rozsudek Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 7. 1. 1954 sp. zn. T 2/54, jímž byl žalobce odsouzen pro trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) tr. zákona, byl sice zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 5. 2003 sp. zn. 15 Tz 67/2003 a žalobce byl zproštěn obžaloby, z uvedeného rozsudku však vyplývá, že odsuzující soudní rozhodnutí nebylo zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., ani podle zákona č. 198/1993 Sb., ale z důvodu porušení obecných procesních a hmotněprávních předpisů. Nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky proto nevznikl.

Městský soud v Praze vzal za prokázané, že rozsudek bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně PSP 47 ze dne 7. 1. 1954 sp. zn. T 2/54 byl zrušen citovaným rozsudkem Nejvyššího soudu, kterým bylo dále rozhodnuto, že podle § 226 písm. b) trestního řádu se žalobce zprošťuje obžaloby pro skutek spočívající v tom, že po nástupu základní vojenské služby odmítl dne 1. 11. 1953 obléci si vojenský stejnokroj, převzít přidělenou mu zbraň a konati vojenskou službu a odvolával se přitom na to, že mu to nedovoluje jeho náboženské přesvědčení, čímž měl spáchat trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., neboť tento skutek není trestným činem. Dále vzal soud za prokázané, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2004 sp. zn. 3 Rto 8/2004 bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. v platném znění účasten soudní rehabilitace.

Na základě uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že citovaným rozsudkem Nejvyššího soudu byl žalobce ve své podstatě rehabilitován, jak rovněž uvedl Krajský soud v Brně v odůvodnění usnesení ze dne 16. 6. 2004. Je pravdou, že toto usnesení bylo vydáno v době, kdy žalovaná v předmětné věci již rozhodla. Nemění to však nic na skutečnosti, že žalobce byl plně rehabilitován stran skutku uvedeného v ustanovení § 4 písm. b) zákona č. 119/1990 Sb. již rozsudkem Nejvyššího soudu. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozhodnutí 5 A 534/2002, rozhodl-li soud v řízení podle trestního řádu, že žalobce je podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. per analogiam účasten soudní rehabilitace a odškodnění ve smyslu ust. § 1 zákona č. 119/1990 Sb., musí správní soud k tomuto rozhodnutí přihlídnout při rozhodování o jeho nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. V souladu s uvedenými názory má Městský soud v Praze za to, že pojem „rozhodnutí, které bylo zcela nebo z části zrušeno buď podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb.“ ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. je nutno vykládat extenzivně v tom smyslu, že nárok má za splnění dalších podmínek i osoba, u které bylo vydáno rozhodnutí na základě § 33 odst. 1, 2 zákona č. 119/1990 Sb. Postup stěžovatelky proto posoudil jako nesprávný, když tato sice přerušila řízení, ne vyčkala však konečného rozhodnutí Krajského soudu v Brně, jímž bylo vysloveno, že žalobce je podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. účasten soudní rehabilitace, které jako správní orgán musí respektovat. Nesprávně tudíž právně posoudila předmětnou věc a rozhodla tak v rozporu se zákonem.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí důvod, podřaditelný ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost v důsledku nesprávného posouzení právní otázky soudem. Poukazuje přitom na náleznost pléna Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2001 Pl. ÚS 46/2000, které odmítlo návrhy na zrušení ustanovení § 6 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci (dále jen „zákon č. 119/1990 Sb.“) s odůvodněním, že „každý z rehabilitačních zákonů zavedl určitou proceduru uplatnění nároků, včetně odlišného určení lhůt k jejich uplatnění... Stanovení časového limitu pro uplatnění návrhu nemůže být ani v rozporu s principem rovnosti občanů zakotveným v čl. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť tím se nezvýhodňuje žádná sociální skupina na úkor jiné, ani se nediskriminuje některá sociální skupina, nýbrž se tak dává jen průchod potřebě, aby právo bylo uplatněno ve stanovené lhůtě... Rušení lhůt porušuje zásady právního státu, neboť významně zasahuje do principu právních jistot, který je jedou ze základních náležitostí současných demokratických právních systémů. Lhůta sama o sobě nemůže být protiústavní.“ Dále stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2003 č. j. 7 A 508/2002, podle něhož zrušením rozhodnutí není ani účast na soudní rehabilitaci, a dále na rozsudek téhož soudu ze dne 9. 10. 2003 sp. zn. 5A 544/2002, podle kterého není možné považovat zrušení odsuzujícího rozhodnutí cestou obnovy řízení za zrušení rozhodnutí o věznění ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., neboť nesouvisí s politickou motivací odsouzení, nýbrž vychází jen ze zákonem splněných podmínek obnovy řízení. Stejně tak, jako není přípustné použití analogie pro posouzení nároku žalobce, bylo-li odsuzující rozhodnutí zrušeno v obnoveném řízení, není podle stěžovatelky možné užít analogie ani v případě, že odsuzující rozhodnutí bylo zrušeno na základě stížnosti pro porušení zákona. I zde jsou totiž důvody takového rozhodnutí zcela odlišné od důvodů, pro které přicházelo v úvahu zrušení podle § 14 zákona č. 119/1990 Sb. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2004, jímž byl žalobce prohlášen účastným soudní rehabilitace podle ust. § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., pak považuje stěžovatelka za účelové a odporující ustanovením tohoto zákona. Jelikož žalobce byl pravomocně odsouzen za trestný čin uvedený v § 4 zákona č. 199/1990 Sb. a uložený trest vykonal, není možné k jeho rehabilitaci užít ust. § 33 odst. 2 cit. zákona, které se vztahuje pouze na případy, kdy čeští občané byli neoprávněně vězněni, aniž by jejich trestní věc skončila pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Namítá-li nakonec žalobce, že o přezkumné řízení podle zákona č. 119/1990 Sb. nepožádal proto, že byl chybně informován náčelníkem Vojenského obvodového soudu v Brně, může se případné náhrady škody domáhat podle obecných právních předpisů. Není však možné poskytnout jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb. na základě usnesení, kterým odsuzující soudní rozhodnutí nebylo zrušeno. Z uvedených důvodů žádá stěžovatelka Nejvyšší správní soud, aby rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

V doplňku vyjádření ze dne 27. 2. 2006 žalobce poukázal na náleznost Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2005 sp. zn. I. Ús 565/03, který řešil obdobnou problematiku a dospěl přitom k závěru, že výklad zákona č. 261/2001 Sb. provedený správním orgánem i Nejvyšším správním soudem byl příliš restriktivní a formalistický a znemožnil stěžovateli dosáhnout satisfakce podle uvedeného zákona. Žalobce má za to, že uvedeným náleznem bylo překonáno rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 33/2004 ze dne 22. 7. 2005.

Ve vyjádření ze dne 16. 8. 2005 pak žalobce sděluje, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2003 sp. zn. 5 A 544/2002, na který stěžovatelka ve své kasační

stížnosti odkazuje, byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. I. ÚS 605/03 jako „příliš formalistický“.

Z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2004 sp. zn. 3 Rto 8/2004, založeného v soudním spise Městského soudu v Praze, Nejvyšší správní soud zjistil, že jím bylo zrušeno podle ust. § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu usnesení Městského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2004 č. j. 1 Rt 6/2004 – 11 a zároveň bylo analogicky vysloveno, že žalobce je účasten soudní rehabilitace podle ust. § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. Svoje rozhodnutí odůvodnil krajský soud tím, že rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2003 byl V. W. „ve své podstatě rehabilitován a vyslovení rehabilitace podle § 33 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. je důvodné, neboť po zrušení původního rozsudku a zproštění obžaloby byl omezen na svobodě bez existence pravomocného odsouzení a byl-li zproštěn obžaloby podle obecných předpisů, neměl by nárok na odškodnění dle zákona č. 261/2001 Sb.“ V ostatním vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn správním orgánem a popsán v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích uplatněných důvodů kasační stížnosti a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je v plném rozsahu důvodná.

Stěžovatelka předně namítá nemožnost použití analogie při posuzování nároku žalobce na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. v tom smyslu, že by vydáním rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým tento zrušil odsuzující rozhodnutí na základě stížnosti pro porušení zákona, byly splněny podmínky ust. § 2 odst. 1 citovaného zákona. Městský soud v Praze totiž dospěl k závěru, že uvedeným rozhodnutím Nejvyššího soudu byl žalobce ve své podstatě rehabilitován. Tento názor Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud nesdílí a přisvědčuje tak námitce stěžovatelky. Zákon č. 119/1990 Sb. totiž obsahuje jasně definované podmínky i lhůty k uplatnění rehabilitace včetně možnosti požádat o navrácení lhůty zmeškané z důležitých důvodů. Stanovení lhůt bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 46/2000 shledáno ústavně konformním a zákon byl předepsaným způsobem publikován ve sbírce zákonů. Jeho případná neznalost tedy nemůže jít k tíži nikomu jinému než žalobci, který návrh na zahájení přezkumného řízení podle § 5 cit. zákona ve stanovené lhůtě nepodal a tím řádným způsobem nestřežil svá práva. K témuž závěru ostatně dospěl i Ústavní soud v cit. nálezu, když k tvrzení tamějšího stěžovatele, že návrh ve lhůtě nepodal, neboť neměl důvěru k československým soudům a neměl ani potřebné informace, argumentoval, že tyto skutečnosti nezabavují stěžovatele povinnosti řídit se platnými právními předpisy. Pro to, aby bylo lze žalobce považovat za politického vězně ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. je tudíž třeba, aby odsuzující rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím vydaným podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. Mezi uvedená rozhodnutí nepatří rozsudky vynesené v řízení o stížnosti pro porušení zákona a rozhodnutí v řízení o obnově podle obecných předpisů o trestním řízení, byť by se týkaly trestných činů uvedených v § 4 z. č. 119/1990 Sb. Výjimkou z tohoto pravidla jsou rozsudky ve věcech stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti podle § 30 odst. 2 cit. zákona. Uvedená výjimka se však týká pouze „jiných věcí, než jsou uvedeny v tomto zákoně“, kdy odsuzující rozsudek byl zrušen a poškozený zproštěn obžaloby proto, že v původním řízení došlo k porušení zákona z důvodů uvedených v § 1 cit. zákona. Dotyčný však byl odsouzen pro některý z trestných činů, které jsou vyjmenovány v § 4 a kde lze tudíž nápravy dosáhnout v přezkumném řízení. Tento závěr vyplývá nejen z výkladu cit. ustanovení zákona č. 119/1990 Sb., ale i z nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 5. 1999 č. j. IV. ÚS 165/99. V něm Ústavní soud vyslovil tezi, že pokud

by bylo možno dosáhnout soudní rehabilitace pro trestné činy uvedené v § 4 zákona č. 119/1990 Sb. cestou stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti, postrádalo by přezkumné řízení podle oddílu třetího vyznačující se časovým omezením uvedeným v § 6 cit. zákona jakýkoliv smysl a funkci. O druhé výjimce u rozhodnutí vydaných v řízení podle § 33 odst. 2 cit. zákona bude pojednáno níže.

V dané věci byl odsuzující rozsudek Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 7. 1. 1954 zrušen a žalobce zproštěn obžaloby Nejvyšším soudem v řízení o stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti, avšak pro trestný čin uvedený v § 4 cit. zákona, kdy rehabilitace bylo možno dosáhnout postupem podle § 5. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalobce nelze považovat za politického vězně ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. a závěr Městského soudu v Praze, že citovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu byl žalobce ve své podstatě rehabilitován (ve smyslu ustanovení zákona č. 119/1990 Sb.), je tudíž chybný.

Stěžovatelka má dále za to, že usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2004 je účelové, a zejména pak odporuje ustanovení zákona č. 119/1990 Sb. O toto rozhodnutí se přitom především opírá napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze, podle jehož názoru rozhodnutí podle ust. § 33 odst. 1, 2 zákona č. 119/1990 Sb. zakládá za splnění dalších podmínek nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. Rovněž tento závěr Městského soudu v Praze je třeba odmítnout jako nesprávný. Je pravda, že žalobce v průběhu řízení o kasační stížnosti doložil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2004 sp. zn. 3 Rto 8/2004, kterým byla vyslovena analogicky jeho účast na soudní rehabilitaci podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. a ve svém vyjádření poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2005 sp. zn. I ÚS 605/03, který rozhodoval v právně obdobné věci jednorázové částky podle zákona č. 261/2001. Je také pravda, že usnesení soudu o účasti na soudní rehabilitaci podle § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. obecně spadá do okruhu rozhodnutí, která má na mysli ust. § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. Pro projednávaný případ však tato obecná teze neplatí. Uvedené ustanovení je totiž koncipováno pro případy, kdy poškozený byl nezákonně zbaven osobní svobody, avšak nedošlo k jeho pravomocnému odsouzení. V daném případě však byl žalobce odsouzen pro trestný čin uvedený v § 4 cit. zákona, pro jehož přezkoumání upravuje zákon o soudní rehabilitaci zvláštní postup dle ust. § 5. Zákonné podmínky pro vydání takového usnesení tedy nebyly splněny. To ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2003 sp. zn. 4 Tz 98/2003, kde soud zdůraznil, že „ustanovení § 33 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. bylo přípustné použít v rehabilitačním řízení pouze tehdy, pokud dotyčná osoba nebyla pravomocně odsouzena za skutky uvedené v § 2 a 4 v určeném časovém období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990. Vzhledem k tomu, že zákonnou úpravou je přesně a podrobně stanoveno, na jaký okruh osob a za jakých podmínek lze příslušná ustanovení zákona č. 261/2001 Sb. vztáhnout, nepřichází zde v úvahu postup známý jako analogie juris, neboť ten je možný pouze v případech, kdy právní úprava chybí, ale ani postup známý jako analogie legis, vzhledem k tomu, že obviněný své rehabilitace dosáhl, byť prostřednictvím jiného soudního postupu, a to výhradně podle ustanovení trestního řádu a trestního zákona. V důsledku toho může být za své původní odsouzení a pobyt ve výkonu trestu odškodněn v souladu s platnou právní úpravou podle zák. č. 82/1998 Sb.“ Jestliže tedy Krajský soud v Brně usnesení o účasti žalobce na soudní rehabilitaci analogicky podle ust. § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. vydal, porušil tím zákon ve prospěch žalobce, a to za situace, kdy mu cit. judikát Nejvyššího soudu přinejmenším měl být znám. Z odůvodnění usnesení je přitom zřejmé, že tak učinil účelově a jen z toho důvodu, aby dopomohl žalobci splnit podmínky nároku na dávku dle zákona č. 261/2001 Sb. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však za situace,

kdy žalobce nevyužil zákonné možnosti dosáhnout své rehabilitace v přezkumném řízení podle § 5 zákona č. 119/1990 Sb. pro zmeškání lhůty uvedené v § 6 cit. zákona, nelze pro účely poskytování jednorázových peněžních částek dosáhnout rehabilitace popsáním náhradním způsobem. Takovýmto usnesením se totiž žádný odsuzující rozsudek neruší, žalobce se jím nezprošťuje obžaloby, ani se jím nepokrývá odsuzujícím rozsudkem nezhodnocená doba vazby. Deklarace o účasti žalobce na soudní rehabilitaci nemění nic na základním faktu, že odsuzující rozsudek byl v jeho případě zrušen a žalobce obžaloby zproštěn podle obecných předpisů o trestním řízení rozsudkem Nejvyššího soudu, který, jak bylo rozebráno výše, sám povahu rozhodnutí podle zákona o soudní rehabilitaci nemá. Tento právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku svého rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005 č. j. 3 Ads 33/2004 - 84, jenž je pro senát rozhodující ve věci závazný. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že pro poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. nesplnil žalobce podmínku existence rozhodnutí podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., kterým by bylo zrušeno rozhodnutí o jeho věznění ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. Z výše uvedeného je rovněž zřejmé, že na daný případ nedopadá ani žalobcem citovaný náleze Ústavního soudu I. ÚS 605/03, který implicitně předpokládá zákonnost rozhodnutí podle ust. § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., která, jak bylo uzavřeno výše, v daném případě shledána nebyla. Text druhého žalobcem uváděného nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2005 sp. zn. I. ÚS 565/03 nemá Nejvyšší správní soud doposud k dispozici, nicméně i bez podrobné znalosti tohoto nálezu je zřejmé, že jím k revizi rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dojít nemůže. Jednak případ projednávaný u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 A 1130/2002-OL je od případu žalobce výrazně skutkově i právně odlišný a otázka právní relevance rozhodnutí vydaného podle ust. § 33 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. se zde vůbec neřeší, jednak podle sdělení Ústavního soudu uveřejněného pod č. 14/2004 Sb. písm. c) rozhoduje o ústavních stížnostech proti rozhodnutím rozšířených senátů Nejvyššího správního soudu plénem Ústavního soudu. Žádný takovýto náleze ve věci výkladu zák. č. 261/2001 Sb. doposud vydán nebyl. Žalobcem uváděný náleze jednoho ze senátů Ústavního soudu, ať již byly jeho závěry jakékoliv, je tedy zcela jistě závazný v oné konkrétní věci, v níž byl učiněn, nikoliv však obecně pro další rozhodování Nejvyššího správního soudu při řešení výše uvedené otázky. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že Městský soud v Praze chybně posoudil právní otázku podmínek nároku žalobce na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., čímž naplnil důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud dle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným. V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

